

Het verhaal van Ap en Martine Melissen Buitenmensen jaren 1947- heden

Vandaag hebben we een interview met een familie die net buiten de Rudolphstichting woont. In onze tijd op de stichting waren we eerlijk gezegd niet zo erg met die families bezig. Ik vroeg me wel eens af hoe dat moest zijn; op of vlakbij zo'n dorp wonen en er toch niet echt deel van uitmaken. Het waren mensen van buiten, net zoals de families Geitenbeek, van Ginkel, Campert en Middelman. Sommigen woonden zelfs op het terrein, maar hoorden er toch niet echt bij. Mijn ouders hadden wel contact met de familie Campert, zij woonden immers bijna recht tegenover ons op de Postweg en bij boer Middelman haalde mijn vader altijd melk. We zijn benieuwd hoe de familie Melissen tegen die situatie aankeek en hoe het nu is. We hebben namelijk een afspraak met Ap en Martine Melissen. Ap zijn vader was vroeger melkrijder en Ap nam dit werk later van zijn vader over. Hij is nu geen melkrijder meer, maar een man die met van alles bezig is. Ze wonen op de Postweg 27. We twifelen in eerste instantie of we wel op het goede adres zijn, maar al gauw blijkt dat nummer 25 en nummer 27 bij elkaar horen. Het is een familiebedrijf. Ap en Martine wonen achter de boerderij. Na een paar keer geclaxonneerd te hebben, worden we door de schoonzoon bij Ap en Martine gebracht en zijn dochtertje, een alleraardigst klein hummeltje, brengt ons naar opa en oma, waar we worden ontvangen met koffie en thee. We leggen uit wie we zijn en wat we doen en dan geven we het woord aan Ap en Martine. Nou blijkt Ap nog wat spoedklusjes te doen te hebben, wat betekent dat hij niet altijd bij het gesprek aanwezig is. We laten Ap en Martine aan het woord.

Als melkrijder hoorde ik veel verhalen

Ap: “Ik ben in 1947 op de Schoonderbekerweg geboren, mijn vader was vanaf 1943 melkrijder. In 1950 is ons gezin naar de Postweg verhuisd. Ook al woonden we vlakbij De Rudolphstichting, toch gingen we naar de Beatrixschool. Misschien kwam dat ook omdat we hervormd waren en niet gereformeerd. Ik hield niet zo erg van naar schoolgaan en in 1962/1963 ben ik mijn vader in het bedrijf gaan helpen en later heb ik het overgenomen. Ik was vroeger heel erg verlegen, daar heb ik veel last van gehad. Nu ben ik dat bijna helemaal kwijt. Wat ik nog goed weet, is dat de boeren mij vroeger altijd veel vertelden als ik het melkgeld bracht, vaak moesten de mensen hun verhaal kwijt en kennelijk konden ze dat bij mij. Ik heb altijd opengestaan voor mensen. Zo hoorde ik veel verhalen. Er was een boer waar vaak moeilijke kinderen heen gingen, hij had geen moeite met die kinderen. Hij kreeg ze altijd aan het werk, want: geen werk, geen eten. Als ze dan flink werkten, was hij ook goed voor ze, dat dan weer wel. Een ander verhaal gaat over bakker Smit. Hij woonde vlakbij ons en in de paastijd wilde hij, net als de bakkers in Barneveld, ‘haantjes pik’ bakken. Helaas, zijn haantjes pikten niet, hij bakte ‘haantjes zonder pik’. Hij kwam maar niet achter het recept.”

Martine: “Ik ben niet in De Glind geboren, maar wel in de buurt. Ik kom uit een katholiek gezin met vijf kinderen. Het was geen gelukkig gezin, mijn ouders konden niet goed met elkaar overweg en mijn vader was zeer driftig. Het was geen fijne jeugd, maar mijn moeder heeft zo goed als ze kon heel goed voor ons gezorgd, maar wij zijn als kinderen, misschien mede daardoor, wel heel hecht gebleven.”

Ap: “Martine en ik hebben elkaar leren kennen, we werden verliefd en dat was fijn, maar dat vond eerst niet iedereen, want hervormd en katholiek samen, dat was in die tijd nog lastig, immers: twee geloven op één kussen, daar slaapt de duivel tussen. Later was het geen probleem meer, want liefde overwint alles. Het grootste gebod is de liefde, gelovig of niet. Zonder liefde is het leven niks waard.”

En echt, een gewoon dorp wordt het nooit.

Martine: “ Wij zijn mensen van buiten. Je kunt dat tweeledig opvatten. We houden van het werken in de natuur en we behoren niet tot de gemeenschap De Rudolphstichting. En echt, een gewoon dorp wordt het nooit. Ze kunnen de naam wel veranderen, maar voor ons blijft het De Rudolphstichting, want De Glind dat zijn wij! Zij van de stichting en wij van De Glind. Dat is overigens niet denigrerend bedoeld, maar het is gewoon een constatering. We hebben contacten met mensen die om de stichting wonen en niet op de stichting. Het klinkt misschien gek maar onze buurt houdt op bij de stichting, je springt erover heen en dan gaat de buurt weer verder. Er is zoveel verloop op de stichting. Je kunt bijna geen relaties aanknopen. Voordat je het weet zijn ze weer weg en de laatste jaren al helemaal, nu het woon/werk principe is losgelaten. Ze komen en ze gaan. ’s Morgens rijden ze de poort door, zo noemen we dat hier als ze bij de gele palen en de verkeersdrempel aankomen, en ’s avonds rijden ze de poort weer uit. Dat zien wij niet echt als een verbetering. Zo denkt niet iedereen in het buitengebied hoor. Ik denk dat Arie Blom Sr, hij heeft nog op de Besselaarschool gezeten, waarschijnlijk een ander geluid zal laten horen. Dat moet trouwens kunnen, niet ieder mens is gelijk, maar zo krijg je wel een goed beeld. Ik zal jullie straks het telefoonnummer geven want hij wil er best over praten.

Meer contact met het buitengebied

We merken wel dat er de laatste jaren wat meer contact is. Er is overleg met de boeren in het buitengebied, er wordt met ons gepraat. Daar heeft de huidige directeur zeker een rol in gespeeld. Voorheen was dat allemaal niet zo . Onze kinderen op zwemles? Vergeet het maar, in theorie was het ook voor de ‘buitenkinderen’ bedoeld, maar in de praktijk gebeurde het niet. Er was altijd wel een reden voor dat het niet kon. Het eindigde ermee dat ik met onze en de buurkinderen naar Barneveld naar zwemles ging. Nu ligt dat wat anders, nu kan het allemaal wel. Soms verbaas je je over zaken die gebeuren. Voor ons lijkt het zo nu en dan alsof er flink met geld wordt gesmeten. Bijvoorbeeld een pas gebouwde muur waarvan de specie nog nat was, werd kort daarna al weer afgebroken en De Glindster werd gebouwd omdat het oude gymnastieklokaal te klein was en nu is het nog te klein om er wedstrijden te houden. Vroeger kende de directeur zijn pappenheimers tenminste nog. Dat is nu wel even anders. Je hebt tegenwoordig met zoveel mensen te maken. Wij zien ook wel dat er nagenoeg geen saamhorigheid meer is, maar ja dat kan ook met de tijdgeest te maken hebben.”

Ap: “Ook al was mijn vader melkrijder en later ik zelf ook, er was weinig contact met de boeren. Het was ook ander volk, ze kwamen overal vandaan. We spraken met elkaar als ik het melkgeld kwam brengen en daar hield het dan ook mee op. Zo ging dat een beetje in die tijd. Met sommige boeren had ik meer contact. Ik was kameraad met Mans Kuipers, hij woonde aan de Ringlaan. Ik haalde daar ook de melk. Met zijn moeder, vrouw Kuipers, kon ik goed overweg en ook met vrouw Lambrink. Ik had met haar van doen toen haar man jong overleed. Zij moest met haar eigen grote gezin van de stichtingsboerderij af. We sturen elkaar met Kerst altijd nog een kaart. Ook met de familie Luiten waar nu boer Bouw woont hadden we contact. Toch voelen we nog steeds iets als een onzichtbare muur. Er komt nu wat toenadering maar dat moet je de tijd geven.

Kwajongensstreken heb je overal

Je vraagt ons of we overlast hebben van de stichting. Eigenlijk valt dat reuze mee. Natuurlijk gebeurt er wel eens wat, kwajongensstreken heb je overal, maar ik spoor de daders altijd op. Daar ben ik goed in namelijk en dan worden de eventuele kosten vergoed. Soms worden de kwajongensstreken echter gevaarlijk, zoals die keer dat er een vuurtje in de hooiberg werd gestookt, want dat was lekker warm. Ook zij werden gepakt, maar door zulke streken slaat de angst je wel eens om het hart, dus toen er op een avond, niet zo lang daarna, weer een hele groep jongeren op het Melissenpad liep, trommelden we zoveel mogelijk burens op en we belden alvast de politie. We trokken er met zeventien mensen naar toe en omsingelden de groep, ook de boevenwagen van de politie arriveerde en wat bleek: hadden we toch mooi bijna een club wildvreemde mensen in het nauw gedreven die bezig waren met een dropping. Als ik daaraan terug denk, dan zit me dat nog weleens een beetje dwars.”

Heeft het dorp bestaansrecht?

Martine: “Of het dorp bestaansrecht heeft? Eigenlijk ben ik bang van niet. Er is al zoveel verdwenen. De winkel is weg, de voetbalclub is weg, de boeren zijn weg en de paviljoens zijn weg. Het zwembad wordt door vrijwilligers gerund en De Gindster is misschien een mooi gebouw, maar het loopt niet. “

Ap: “Martine, laat jij die mensen het Melissenpad even zien. Het is jammer dat ik zelf geen rondleiding kan geven, want ik heb geen tijd, maar jij kunt het net zo goed.”

Ap en Martine Melissen, De Glind 29 juli 2014

De Rondleiding op het Melissenpad

We krijgen een VIP rondleiding in een grote auto op het Melissenpad waar onder normale omstandigheden alleen wandelaars en fietsers mogen komen. Het is een heel mooi pad, vol met kunstwerken die door Ap gesmeed zijn en gemaakt van afval materiaal en oude landbouw attributen die gebruikt werden in de tijd dat de boer nog veel meer met de hand en het paard werkte. Martine zegt: “Hier staat alles wat men anders weg gooit.” En: “We hebben wel iets met oud.” Dat laatste lijkt mij een understatement, want Ap kan van alles wat een ander weggooit een kunstwerk maken. Ergens halverwege is de befaamde hooiberg waar gerust kan worden en waar bijeenkomsten in de natuur worden gehouden. Jaap vindt dat we hier met gemak ons eigen 45 jarig huwelijksfeestje hadden kunnen vieren. Trouwens ons feestje in De Glindster was ook een succes, maar dat terzijde. Wat ik helemaal mooi vind, is Martine’s veld bibliotheek. Je mag daar zomaar boeken meenemen en brengen. Ik vind het super. Jaap is helemaal weg van de dug outs van S.V. De Glind. Gelukkig zijn die tenminste nog bewaard gebleven. Op dit pad ben je even helemaal weg van de drukke buitenwereld en in deze tijd is dat bijzonder. Hier lijkt de tijd stil te staan. Het is met zoveel liefde aangelegd. Het is een echte aanrader.

Na de rondleiding bij het afscheid zegt Martine nog: “Er zijn wat ontwikkelingen in de gunstige zin en die moet je koesteren. Er is nu een Gezamenlijk Overleg Platform (GOP) met als deelnemers de zorgverleners, bewoners en agrariërs.”

Jaap en Rieke Krediet-Visser